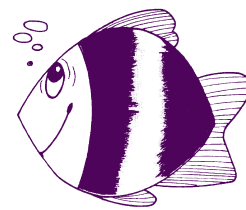

de colores

– az Esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

Ultreya! – Zarándok útikalauz!

Sokan ismerik a Cursillo gyökereit, Pünkösöd ünnepén, a nyár elején mégis érdemes kicsit „átismételni”, hogy lelkesült-ségünket tudatosan éljük és növeljük a Szentlélek segítségével.

A Cursillo kialakulása a spanyol Camino zarándokúthoz köthető. A spanyol polgárháború pusztítása után határozta el, hogy ifjúsági zarándoklatot tartanak Szent Jakab sírjához. A zarándoklat segítőknek hozták létre a Cursillót, hogy elmélyítsék a hitbeli ismereteiket és tovább tudják adni a krisztusi üzenetet.

Tíz évvel ezelőtt magam is részt vettem a Camino zarándokúton. Néhány gondolatot szeretnék Veletek megosztani erről a zarándokútról.

Bon Camino – így köszöntik egymást a zarándokok, jelentése „Jó utat”. A cursillón belül a latin változat terjedt el: ultreya. Ebben a köszöntésben a biztatás is benne van. Hiszen, amikor jó utat kívánok a társamnak, akkor kicsit magamnak is kívánom, hogy ne legyen olyan erős a napsütés, könnyű legyen az út, és ne tévedjek el. A zarándokúton mindenki egyforma. Vagyis, –

bár lehet, hogy a gyalogos zarándok nem szereti a biciklis zarándokokat – mindenki cipeli a maga terhét, elviseli a napsütést és az esőt. Nyeli az út porát és közösen gyönyörködik a többi zarándokkal a napfelkeltében, a hegyekben, a felhőkben és a számtalan csodában, ami az úton éri őket. Az úton egyforma környezet vesz körül, egyforma szállás, ugyanolyan ételek, örömök és kísértések kísérnek. De minden zarándoklat más. Maga viszi a terheit. Tőlünk függ, hogy mit akarunk cipelni és hogy mit engedünk el.

A cursillós ultreyaikon is hasonló lelkülettel tudunk részt venni. Nem tudjuk, éppen kit sodor mellénk az élet, nem tudjuk, hogy milyen élmények fognak érni. De azt tudjuk, hogy érdemes nyitott szívvel jelen lenni, mert akkor biztosan gazdagíthatjuk egymást.

Hátizsák – a zarándok egyik legjellemzőbb felszerelési tárgya a hátizsák. Enélkül senki nem mer elindulni. A hátizsák gondoskodik a kényelemről. Itt őrizzük az ételt, tiszta ruhát és a többi olyan dolgot, amiről azt gondoljuk, hogy a zarándokúton szük-

ségünk lehet rá (ruha, hálósák, polifoam, étel, kulacs, evőeszköz, könyv, térkép, és sok minden más, sától kezdve a vasalóig). A hátizsák gondoskodik rólunk, de csak egy darabig. Ha túl nehéz, akkor nem tudjuk felemelni és nem tudunk mozogni. Ahhoz, hogy el tudjunk indulni a zarándokúton, szükséges, hogy legyen bennünk hit. Bízni Istenben és az emberekben, hogyha valamire szükségünk lesz, majd segítenek.

Az asztalnál a hátizsák a saját élmény. Az életutunkon megtalált tapasztalatok, amiket cipelünk. Van, akinek nagyon nehéz hátizsákja van, de van, aki már hozzászokott a könnyebb zsák cipeléséhez. A zsákunkban lévő dolgokat tudjuk megosztani a barátainkkal. Egy jó beszélgetés után a zsák mindig könnyebb lesz.

Bot – megvéd a kutyáktól, csökkenti a bokára és a térdre nehezedő terhet. Asztali beszélgetéseknél nem nagyon vesszük hasznát a botnak.

Bocadillos – izgalmas spanyol reggeli. Egy hosszúkás kenyérbe tett frissen kisült tojásrántotta. Nagyon jó étele a zarándoknak.

Tartalom

Ultreya! – Zarándok útikalauz! – Kálmán József atya, Szent Kereszt plébánia	1
Cursillón voltunk! – 93. férfi cursillo, 97. női cursillo beszámoló	2
Ugye, lángolt a szívünk! – Herpy György atya saját cursillós indulásáról	5
A börtöncursillo gyümölcsei – beszélgetés Rónai Árpáddal	7
Invitálás a Vezetők Iskolájára	8
Szentlélek és profizmus – Ulicsák Réka tanúságtétele	8

Eduardo Bonnin lelki végrendelete – Kovács Ádám összeállítása	9
Vezetők Iskolája – 2018. évi időpontok	12
A titkársági választásról	13
2018. évi cursillok időpontjai	13
Rendszeres régiós találkozók időpontjai	14

Ételek mellé hozzá kell tenni a pulpot (polipot) és sok helyi specialitást. Amikor egy jó kiscsoportba beülünk, lehet, hogy van nálunk étel, de örömmel fogadjuk a háziak kínálását is.

Kiscsoportban ettem már McDonald's-os zsömlét, szalonnás peracet, mangalica szalonnát, kiváló pálinkát. Legyünk nyitottak a helyiek kedveskedésére, hiszen ezzel fizikailag is kifejezik, hogy fontosak vagyunk a számukra.

Templom – régi mondás: a jó zarándok a templomot belülről, a hegyet felülről, a kocsmát kívülről nézi (a rossz zarándok a kocsmát belülről, a templomot kívülről, a hegyet meg inkább elkerüli...). Minden

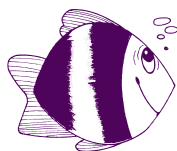
találkozásnak van, illetve lehet spirituális találkozási pontja. Amikor úgy érezzük, hogy elfogytak a szavak és már nem tudunk bölcs dolgokat mondani a másik embernek. Hanem „csak” engedjük, hogy imádkozzunk érte. Sok zarándok van, akit nem vonzanak a templomok. Sok elfoglaltság közt nem marad helye az Istennek.

Egy jó kiscsoportban mindig benne van az Istenre való nyitottság. Annak a tudása, hogy mi önmagunkban kevesek vagyunk és kell, hogy Isten vezessen minket a teljesség felé. Amikor közösen vagy egyénileg imádkozunk a másik emberért, megérezzük, hogy nem vagyunk egyedül. Ő is mellettünk megy az úton.

A zarándokút – egy kaland. Kell hozzá elszánás, és vállalkozó kedv, hogy elinduljunk az úton. Nem lehet megtervezni az utat. Nem sejtjük, hogy milyen élmények és milyen kihívások várnak ránk. De bízunk abba, hogy valami olyan tapasztalattal mehetünk tovább, ami megérinti a lelkünket.

Az asztali beszélgetés egy ugyanilyen kaland. Nem tudjuk, hogy mi fog velünk történni. Az asztaltársak nem mondják el előre, hogy mivel ajándékoznak meg bennünket. De bízunk benne, hogy újra megtörténik a csoda. De Colores!

*Józsi atya (Kálmán József plébános atya,
Szent Kereszt plébánia)*

Cursillón voltunk...

93. férfi cursillo

Tahi, 2018. február 8-11.

Számomra a lelkigyakorlat, a cursillo nem Tahiban kezdődött. Már jóval korábban, akkor, amikor ismerőseim szeretettel ajánlották, hogy jelentkezsek, vegyem ki részem, erősödjek. Még inkább akkor, ahogy felismertem: mennem kell, erőt és áldást kaptam ottlétemhez. Most is indulnék, ha lehetne!

Az ajándékok, melyekben részesültem, minden vágyam és elképzelésem meghaladták, Isten bőkezűen mért és hiszem: bizalommal volt irántam. A Lélek áradását éltem meg, csodaként, Krisztus irántunk való végtelen szeretete sugárzott minden

társamból, az atyák előadásából, a tanúságtételekből. A szervezők Isten lelkéből életet erőt és szívvel végezték szolgálatukat, olyan következetesen, odaadóan, melyet életemben még soha nem tapasztaltam meg. A számát tátottam: a negyven férfi tökéletesen együtt mozdult, együtt tett egymásért, fegyelmezetten, ha kellett, csöndben. Ha kellett, humorral tele.

Hála volt bennem a minket szerelmesen szerető Isten felé az ottlétemért, kis hitem erősödéséért. Öröm és megerősítés volt számomra az, hogy érettnek lát-szó férfiakat láttam sírni, kitérve lelküket, belsőjüket, megmutatva valós énjüket, mások épülésére is.

A feladatok, a munka, az egymást segítés újra megerősítette bennem: nem „tejbe töknek” vagyok a világon, felada-

tom van, minthogy ezt láttam minden-kiben. Erőt és bátorságot nyújtott tenyere-n az Isten; vigyük szeretetének hírét, ne álljunk meg.

Fontos üzenet számomra: ne csak gyorsan tankoljak fel a Lélekből, hanem erősödjek és küzdjek minden percben, s ossz-szam meg másokkal, amit kapok! Azóta is tanúságot teszek emberi kapcsolataim-ban a kapott kegyelmekről, a szeretetről, épüléséről, boldogságról, élménye-imről. Éljük a negyedik örök napot: szer-vezzük kiscsoportunkat Kecskeméten.

Dicsőség a bennünket végtelenül és örökké szerető Istennek és fiának, a mi urunknak, Jézus Krisztusnak! De Colores!

*Bruncsák András
Kecskemét, 2018. február*

A Lélek a feltámadt Jézus első ajándéka,
és elsősorban a bűnök megbocsátására adja.
— Ferenc pápa

Kegyelem és Hit

Húsz évvel ezelőtt tapasztaltam meg azt, hogy milyen az, amikor valaki egy lelkipastorkorlat után még mélyebben hisz, megértőbb, jobban szeret és sorolhatnám tovább mindazt, ami a teljes boldogság és Isten kegyelme felé vezet. Akkor kamasz fejjel nem értettem meg mindezt a felhőtlen boldogságot és óriási fordulatot, de miután részt vettem a 93. férfi cursillón, elmondhatom, hogy Istennek terve van velem is, számít rám és Ő mindig ott volt mellettem és a tenyerében hordozott, csak én sokszor elfordultam tőle.

Az ember mindig keresi a boldogságot és sajnos nagyon sokszor rossz helyen teszi. Úgy gondolja, hogy ha elér valamit, amit kitűz célként, akkor boldog lesz örökre. Én is azt hittem, hogy a boldogság az magától jön és nekem csak az a dolgom, hogy a célokat elérjem. Ezeket a célokat én többé kevésbé elértem és boldog is voltam, de valami mindig hiányzott, valami megmagyarázhatatlan vágy valami iránt mindig ott volt bennem. Aztán jöttek a gondok és én, aki mindig kiegyensúlyozottnak, erősnek mutattam magam (nehogy már gyengének és elesettnek lássanak, meg érzékenyek!), megrogytam. Ekkor találkoztam Isten kegyelmével és Ő irányított a cursillóra is. Tahiban, a Szív Lelkiségi Központban olyan emberekkel találkoztam, akiket Isten azért küldött oda, hogy megmutassák nekem, mi is az élet értelme, mi emberek kik vagyunk, miért, ki által vagyunk a földön, és mi az életünk célja. És ezek az emberek, akiket azelőtt én sosem láttam, szerettek engem, imádkoztak értem, bíztak bennem, hittek bennem és őszinte volt minden szavuk, mosolyuk és ölelésük. Mai napig hálás vagyok, és az leszek életem végéig Istennek, hogy akkor is fogta a kezem és vezetett, amikor én elengedtem az Ő kezét. Mivel a szüleim ajánlották, tudtam, hogy jó helyre megyek, hogy erősödjek a hitemben és tudjam Istenre bízni az életem, de amit Tahiban kaptam, azt az élményt nem lehet szavakba önteni, azt át kell élni és meg kell tapasztalni mindenkinek. Az Isten a Cursillo által megtanít szeretni, megtanít adni, megtanít érzékenynek lenni, együtt érzőnek, őszintének és barátanak lenni, kegyelmet ad és hitet és engem még megtanított boldognak lenni.

Amióta hazajöttem nemcsak „megyek a templomba”, hanem lélekben is ott vagyok

és hallgatom, ahogy Isten szól hozzánk. A feleségemmel együtt imádkozunk magunkért, szüleinkért, testvéreinkért, barátainkért, betegekért és minden cursillósért, mert – legalábbis szerintem – valakiért imádkozni az egyik legnemesebb dolog a világon. És élelem a negyedik örök napot és Isten is számíthat rám. De Colores!

Tifán Botond
Székelyvasság

97. női cursillo

Tahi, 2018. március 8-11.

Mit jelentett nekem a Cursillo?

47 évesen 22 éve élek házasságban és egy 17 éves fiú édesanyja vagyok.

Talán néhányatokban felmerül a kérdés, miért nincsenek az ilyenkor szokásos jelzők, mint *boldog* és *büszke* a bemutatkozó mondatomban. Talán nem vagyok boldog? Nem élek boldog házasságban? Nem vagyok büszke a 17 éves fiamra?

Most, hogy elvégeztem a cursillót, erre egyértelműen tudok válaszolni. Igen, boldog vagyok! Igen, boldog házasságban élek! Igen, nagyon büszke édesanya vagyok! Nem volt ez mindig így? Kérdezhetitek. Nem tudom. Vagyis nem tudtam.

A húszas éveim közepén egy kanadai fiúhoz mentem feleségül. Persze hogy boldog voltam, különösen, amikor kiderült, hogy az esküvőnk után nem költözünk vissza Kanadába, mert itthon kaptunk állást. 1996-ban Magyarország még nagyon más volt, mint Kanada. A férjemnek, aki ugyan előtte is sokat utazott, nehéz volt megszokni ezt az életet. Nem volt boldog, és ez rám is kihatott. A köztünk lévő kulturális különbségek sem könnyítették meg kapcsolatunkat. Én ugyan gyakorló katolikus családban nőttem fel, de a hét éves kanadai tartózkodásom és a férjem hatására, felhagytam a vallás gyakorlásával. Azért nem azt mondom, hogy a hit gyakorlásával, mert a hitem valahogy mindig megmaradt bennem. Jól éltünk. Mi hiányzott? Egy gyermek. 2000-ben született egy csodálatos fiúgyermekünk. Nagyon boldogok voltunk! Most már volt értelme az életnek! A gyermek, csak a gyermek! A

férjem és én egyre távolodtunk egymástól, de évekig eszembe sem jutott, hogy esetleg el is válhatnak útjaink. Egy nap azonban arra a döntésre jutottam (a fiunk éppen 5 éves volt), hogy valami másra vágyok. Karácsony után pár nappal elhatároztam, hogy elköltözzöm a fiammal együtt, csak megvárom az újévet, hát mégse az ünnepek alatt tegyem ezt meg. Aztán január 1-én délután a fiunk otthon boldogan játszadozott, amikor kicsúszott alóla a kalózhajónak kinevezett szék, és ahogy leesett, beverte a fejét. Sírt, de megvigasztalódott. Ilyen mindenkivel történik, biztattam magam. Aztán egyre rosszabbul lett. Most nem írom le a következő három nap kálváriáját, de végül megtudtuk, hogy a gyermekünk egy koponyán belüli vérzés miatt életveszélyben van, és azonnali koponyaműtetre szorul. Hála Istennek, négy hónap alatt felgyógyult ebből a szörnyű balesetből. Ez az időszak férjemmet és engem ismét közel hozott egymáshoz. Ekkor határoztam el, hogy számomra a házasságunk szent és sérthetetlen, mert ha a fiúnknak egy ilyen kálvárián kellett átmennie, hogy összetartsa a családot, akkor a legkevesebb, hogy mi is mindent megtegyünk egymásért.

Igen. A jelek jöttek. Egyre többször. A hitem pedig egyre erősödött. Úgy gondoltam, hogy már minden rendben volt. Sajnos a fiúnknál tanulási nehézségeket állapítottak meg, ami talán a balesetére vezethető vissza. Sajnáltam. Persze szerettem volna, ha ő is olyan jó tanuló lett volna, mint a barátnőim gyermekei, de levontam a következtetést, hogy nekem ez a keresztem. Nekem van egy férjem, akivel megvagyunk, és van egy fiam, aki nehezen, de gyúri a tanulást. Egy ismerős említette nekem a cursillo fogalmát, de mivel nem nagyon mesélt róla, különösebben nem keltette fel az érdeklődésemet. Majd a nővérem elvégezte a programot. Nagyon buzdított, hogy nekem is milyen jót tenne, de én úgy gondoltam, hogy erre nekem nincs szükségem. Én viselem a keresztemet, de ennél többre már nincs erőm.

Aztán körülbelül egy év múlva ismét jött egy jel. Kaptam a hírt, hogy megint lesz egy cursillo és én akkor igazi vágyat éreztem arra, hogy részt vegyek. Nem tudtam róla semmit és nem voltak elvárásaim. Az első este úgy éreztem, én mindent tudok, nekem újat úgysem fognak tudni mondani, >>>

hiszen a hitem erős és ez elég. Aztán a második nap valami elkezdett bennem kinyílni. A régi dolgok új értelmet kezdtek nyerni. A körülöttem lévő idegenek egyszerre barátokká váltak. Úgy tudunk beszélgetni, mint régi ismerősök. A csoport szelleme átjárta minden programunkat. Én egyre boldogabbnak éreztem magam. Ott, Tahiban. De vasárnap befejeződött a program, várt a család és az otthon. Engem pedig félelem töltött el, hogy ott kell hagynom ezeket a gyönyörű érzéseket, és vissza kell térnem a hétköznapiokba. De ahogy közeledtem az otthonunkhoz, egyre nagyobb vágyat éreztem ahhoz, hogy megöleljem szeretteimet és elmondjam nekik, mennyire szeretem őket. És ők ugyanígy jeleztek vissza. Engem ez hatalmas boldogsággal töltött el. Talán mégsem maradtak ezek a gyönyörű érzések Tahiban? Talán pár napra még velem maradnak?

Azóta eltelt két hét és én ugyanolyan boldog vagyok. Ugyanolyan jól esik átölelni a férjemet, mint amikor Tahiból hazaértem. Ugyanolyan büszke vagyok a fiamra, mint amikor a hazajövetelem után egy jót beszélgettünk, és én megértettem, hogy a nehézségek ellenére, amelyekkel küzd az iskolában, nagyon eltökélten irányítja az életét, hogy tudja, mit keres, és olyan sokan jeleznek nekem vissza, milyen ritka értékes gyermekünk van. Hát igen. Az érzések maradtak, és egyre erősödnek. Boldog vagyok. Büszke vagyok. Az életem nem változott meg, de a cursillón megértettem, hogy nem az a feladatom, hogy lehajtott fejjel a hitemre támaszkodva elviseljem az életem, hanem hogy büszkén és boldogan sugározzam azt a mérhetetlen szeretetet, melyet minden nap a Jólsten kegyelméből kapok. De Colores!

Kézmárki Barbara

Jézus szeretetében megszületni Jézus szeretetére

Beszámolót ilyen-olyan szakmai eseményről már sokat írtam és még sokkal többet olvastam. Azokban mindig az a cél, hogy a lehető legpontosabb képet adni a megtörtént dolgokról. Miközben a most leírt sorokon gondolkodtam, jöttem rá, hogy ez most teljesen más lesz, mint az eddigiék, a szó klasszikus értelmében nem is beszámoló, hanem élmény-megosztás. Ez az írás nem arról szól, hogy milyen volt a 97. női cursillo, hanem arról, ahogy én ezt megéltam, amit ez a hétvége nekem adott. Mert erről az eseményről 34 (ennyien vettek részt a cursillón) különböző, mégis maradéktalanul hiteles és teljes beszámolót lehetne készíteni, de egyik sincs meg a másik nélkül – és már ebből is látható, hogy egy héttel ezelőtt Krisztus titokzatos teste volt jelen Tahiban azon a három napon. Sőt, biztos van plusz egy beszámoló is, az Jézusé!

A cursillóról már régebben is olvastam, hallottam és már egy ideje a hosszú távú céljaim között szerepelt. Egy hete azonban (ezen a téren!) célba értem. Amikor valamikor az év elején egy Mária Rádiós körlevélből megtudtam, hogy lesz, ránéztem az időpontra és nem volt kétségem afelől, hogy most kell menni. A cursillo vasárnapi napja egyben a születésnapom is volt. Közel egy éve Istennel való kapcsolatom egyre inkább mély és bensőséges lett, de tudom azt, hogy ez a kapcsolat a végtelen felé nyílik és még meghittebb kapcsolatba szeretnék Vele kerülni, és még inkább szeretném őt látni, hallani, érteni és szeretni.

A cursillóra bérmaanyámon keresztül Molnár Levente (Káposztásmegyer) segítségével jelentkeztem. Igazából semmi közelebbit nem tudtam az egészről, csak azt, hogy jó. Őszintén bevallva kissé bosszantott is az, hogy miért nem beszél senki arról, hogy mi történik ebben a három napon. Most már értem, és hálával gondolok mindazokra, akik nem beszéltek.

Munkahelyemen egy határidős munka végső hajrájában vagyok, de már januárban, amikor jelentkeztem, azt éreztem, hogy pont ebben a hajrában kell majd megállni egy kicsit. Így egy fárasztó munkanap után érkeztem Tahiba, ahol 33 ismeretlen, de bizalmat sugárzó arc nézett vissza rám. Az idegenek miatti feszélyezettségem már a vacsora során oldódott az asztalunknál ülő másik négy mosolygó, nyílt tekintet látva. A vacsora után azt gondoltam, hogy már az első összejövetelen minden világossá lesz, mi is fog történni vasárnapig. De nem! Három és fél napon keresztül semmit nem tudtunk a ránk váró órákról. Most már azt is látom, hogy a cursillónak ez is egy zseniális módszere. Miért? Mert ezen a hétvégén megtanultam a jelenben élni és jelen-tősen fejlődnöm. A jelenre-hagyatkozásban

(még van hova fejlődnöm...). A hétvégéről magammal hozott puttonyomnak ezek nagyon lényeges elemei.

Ahelyett, hogy a hétvégén időrendben végigmennék – miért is tenném, nem ez a céloim –, inkább számba veszem azokat a „gyöngyöket”, amiket kaptam. Életem során jó néhány istenélményben volt már részem. A gyerekkori tekintélyelvű istenkép után felnőttként megtapasztaltam Isten gondviselő szeretetét; lelkiatyámon, Györfi B. Szabolcs pálos atyán keresztül Isten irgalmas szeretetét; a cursillón pedig találok Jézus személyes szeretetével, azzal a szeretettel, ami csak nekem szól, találok Jézussal minden eddiginél mélyebben, személyesebben, közvetlenebbül. Ehhez kellett Gulyás Zsolt atya, Kövesdy Zsolt atya, Fabók Ildikó Jézus szeretetét sugárzó személye, a Szent Erzsébet-asztal tagjainak őszintesége, nyíltsága, elfogadása, az előadók hiteles tanúságtételei, az egész közösség biztonságot adó hálójának érzése. Gulyás Zsolt atyán keresztül találok a szerelmes Istennel és Isten humorával. Kövesdy Zsolt atyán keresztül átölelt az Isten, elfogadott úgy, ahogy vagyok, bármilyen mélyről is érkezem, és ő mutatott rá számomra arra az Istenre, akivel a hétköznapiokban is tudok találkozni, pedig akkor a legnehezebb, de Ő akkor is velünk van, és mi lehetünk Vele. Fabók Ildikó azt az Istent közvetítette felém, akinek időzítésében bizton bízhatok, mert a legmegfelelőbb pillanatban kapom meg azt, amire szükségem van, és rajta keresztül sugárzott a figyelmes és gondoskodó Isten. Az ismeretlen cursillósok értünk mondott imái a bizonyos szempontból nem látható, de érezhető Krisztus testét juttatták eszembe.

A cursillón azonban nemcsak Istennel találok, hanem az Ördöggel is. Már többször tapasztaltam, hogy amikor jól érzem magam Istennel, betoppan az Ördög a legvédelemben gondolt helyen is, és a sebeimen keresztül érkezik. Péntek este, amikor egy beszélgetés során az egyik legmélyebb sebemhez érkeztem, megérkezett a Sátán, és azt mondta, hogy pakoljak össze és menjek el, és hagyjam itt ezt az egészet. Először megijedtem, féltem. De hála Istennek felismertem, hogy ez az Ördög munkája, ő szeretné ezt. Ekkor azt mondtam: „Jézusom, én a Te oldaladra állok, én

Veled vagyok, tégy velem, amit akarsz. Ha el kell mennem, menjek el, ha itt kell maradnom, maradjak itt." Elkezdtem imádkozni és elővettem a Szentírást (most már azt is tudom, hogy Bibliája az ateistáknak van, de nekünk Szentírásonk van – köszönöm, K. Zsolt atya) és ennél a résznel nyílt ki: „De most bátorság, Zerubbábel! – mondja az Úr. [...] Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok! – mondja a Seregek Ura. Lelkem közöttetek lakik! Ne féljétek!” (Aggeus könyve 2: 4-9). Isten szeretetétől potyogó könnyeim lelki békével töltöttek el, hogy így várjam a következő napot. És megint megbizonyosodott, ha Krisztus oldalára állunk, az Ördögnek nincs esélye rajtunk. Segíts, Uram, hogy mindig felismerjem, ha az Ördög pacakázik velem, és Jézusomba kapaszkodva távozzon tőlem a Sátán.

Szombat estére azt éreztem, hogy beért és összeért bennem minden. Nagyon boldog

voltam, amit Isten imán és a Szentírásom keresztül újra megerősített. Pál apostol Timóteushoz írt második levelével üzent nekem, hogy legyek az az edény, amely „gazdájának megszentelt, hasznos és jóra alkalmas eszköze”. (2Tim 2,21) És az apostoli munkában való kitartásra buzdított a további részekkel (2Tim 3,14-15). Azt éreztem, hogy én most már mindent megkaptam, amit ettől a hétvégétől megkaphattam. És el sem tudtam képzelni, hogy milyen csodák várnak még rám. Azon az éjjel arra ébredtem, hogy meleg van (aki ott volt, tudja, hogy ezzel az érzéssel Tahiban fizikai értelmében nem sokat találkoztunk), korábban pedig K. Zsolt atya által feltett kérdésre azt válaszoltam, hogy megajándékozható lennék melegséggel. Szóval akkor, március 4-én vasárnap hajnalban arra ébredtem, hogy melegem van. 41 évvel ezelőtt hajnali ¼ 4-kor születtem. Jézus ekkor ébresztett fel, hogy melegséggel fel-

köszöntsön, hogy megajándékozzon velem, megajándékozzon Önmagával. És a következő, ami eszembe villant, G. Zsolt atyának a mondata volt, hogy Isten ünnepel minket. Soha nem kaptam még ilyen mély, személyes születésnap ajándékot. És miután erre ráeszméltem, Jézus újra álomba ringatott. A vasárnap csodáit nem tudom szavakba önteni, de a záróünnepségen a könnyeket a nyolcadik szentséggé váltam meg.

A negyedik örök nap első napján fogalmaztam meg a cursillo számomra legnagyobb ajándékát: Jézus szeretetében megszülettem Jézus szeretetére. Ezt a lángot szeretném Jézus segítségével őrizni, továbbadni és növelni, mert az is megtanultam, hogy befejezetlenek vagyunk. És a szeretet megéléséhez közösség kell. De Colores!

Marchut Réka

Budapest, 2018. március 11.

Herpy György atya egyike azon papjainknak, akik a magyarországi Cursillo kezdeténél bábáskodtak, tanúi voltak annak, hogyan vert nálunk gyökeret a cursillo. Az utóbbi időben sok egyéb elfoglaltsága mellett emlékei alapján nemcsak közel 30 éves tapasztalatairól, élményeiről, a cursillok tanulságairól, de nagyon személyes indulásáról is beszél. Először ezt a vallomást olvashatjuk újságunk hasábjain.

Ugye, lángolt a szívünk!

Itt vagyok most Máriaremetén, 2018. március 8-án, és miután véletlenül rátaláltam arra az albumra, mely a magyarországi cursillo kezdeteinek fényképeit tartalmazza, elhatároztam, hogy beszélek arról, hogy miként és hogy jött létre az a mozgalom, amely az én személyes életemet is megújította.

Az isteni gondviselés mindig olyan utakat talál, amelyek kezdetben keresztútnak tűnnek, abból indulnak el. Az 1980-as években a Jólsten megadta nekem azt a lehetőséget, hogy Budapesten, a XIII. kerületben, a Vízafogó lakótelep környezetében egy templom építésében részt vehessek. Lékai bíboros úr bízott meg ezzel a feladattal, én nagy-nagy örömmel vállaltam fel ezt a munkát, mert bíztam abban, hogy az Úristen tiszteletére valami szépet tudunk alkotni.

A templom építését legnagyobb részben a bíboros úr finanszírozta. A korábban Szabó István által megálmodott eredeti tervek Borsányi Pál dolgozta át és

váltotta valóra. Ennek a hatalmas és általam előre nem látható megerősítő munkát azért vállaltam el, ingyen, minden fizetség nélkül, mert Istennek akartam valami kiemelkedő nyagot adni.

Abban az időben ez a beruházás úgynevezett házilagos kivitelezésben történt, ami azt jelentette, hogy gyakorlatilag minden apróbb lépésnél is nekem a mérnökökkel és a vezetőséggel együtt, személyesen jelen kellett lennem, részt kellett vennem az összes tárgyalásokon, újabb és újabb emberekkel kellett folytatnom a megbeszéléseket a kivitelezést illetően.

Az építkezés csodálatosan gyorsan haladt, hála Istennek. Az új épület nemcsak a templomot jelentette, hanem ebben kapott helyet a plébánia is, hittanteremmel, papi lakásokkal, irodával együtt. Nos, ennek az építése bizony nagyon sok gondot jelentett. Bele is fáradtam rendszeresen. Egy csomó izgalommal és egy csomó lemond-

dással járt, ugyanakkor teljesíteni kellett a papi feladataimat is. Hitoktatásra járni, betegeket látogatni, temetéseket végezni, keresztemelési és elsőáldozási felkészítést végezni és így tovább, minden papi munkát ellátni. És természetesen mindent felügyelni, hogy szépen, rendben haladjon az építkezés. Sokfelé kellett utaznom a szükséges anyagoknak a beszerzésére és így tovább.

A fáradtságom akkor jött csak igazán ki, amikor elkészült a templom. És az elkészülés után elmondtam a képviselőtestület tagjainak és a híveimnek, hogy kérem én eddig mindent, amit tőlem telt, megtettem, most már legyetek szívések, ti vegyétek gondotokba a templomot. Járjátok körül, és mindent nézzetek meg, gondoskodjatok, és ha valamire szükség van, szóljatok időben. Én már nem vagyok erre elég erős. Fáradt vagyok. Segítsetek nekem. Hát, ahogyan teltek múltak a hetek, hónapok, nem sok mozgás volt, a hívek nem nagyon segítettek. Meg-

szokták, hogy mindent más csinál. Ez a tapasztalat, az elkeseredettségem és az elszomorodottságom oda fajult, hogy nagyon haragossá váltam. Veszekedő lettem, türelmetlen a hívekkel és ehhez sem ők nem voltak hozzászokva, sem én, mert ez nem az én lelkivilágom. És akkor látta rajtam a húgom, aki szólt, hogy nekem valami igazán komoly pihenésre volna szükségem. Ekkor történt aztán az, hogy a húgom egy kedves jó barátnője, Majláth Edina, aki egy rendkívül szociális érzékű asszony volt, kijárt Ausztriába egy kis mikróbusszal, összegyűjteni azokat a használt holmikat, amikre itthon Magyarországon a szegény embereknek nagy szükségük volt. A húgom gyakran ment vele segíteni. Ez volt az az időszak, amikor a vallásos irodalmat külföldről kellett beszerezni, ezt a húgom végezte, ezért sokszor járt ki ő is Bécsbe. És egyik vasárnap este, éppen misét hallgattak, az egyik mellékoltárnál egy egészen különleges hangulatú mise volt. Az tűnt fel nekik, hogy a mise után olyan hangosan beszélgettek, olyan vidámak voltak, hogy az ihaj. Mivel magyar hangokat is hallottak, így rájuk kérdeztek, micsoda dolog ez itt. Az ott lévők elmondták, hogy most volt egy záró mise, amely egy lelkigyakorlaton résztvevőknek szólt, és annak az örömeit élvezték most ki, egymás között, mert hihetetlenül boldoggá tette ez a lelkigyakorlat őket. Hogy ki volt ennek a lelkigyakorlatnak a szervezője, vezetője? Így kerültek el Cascales atyához, aki a bécsi Cursillo központjában dolgozott. Bemutakoztak Cascales atyának, elmondva a szándékukat, hogy van egy paptestvérük, aki nagyon rászorulna egy komoly lelki felrázásra, mert igen maga alatt van. Cascales atya akkor elmondta, hogy ő szívesen meghívja őt, de ha már, akkor ehhez több ember is kellene, mert a cursillo az mindig közösségi vállalkozása az egyháznak. Jó, szívesen, sőt! jöjjenek át Magyarországra is, ha tudnak majd, válasszák őket. Sajnos Magyarországon akkor ez még nem volt természetes, ennek megszervezése, ezért Cascales atya azt javasolta, hogy

először a magyarok menjenek ki. Így hívta meg a bécsi magyar cursillóra a következőket: Sipos Jánost és Ritter Nándort, akik fiatal szegedi teológusok voltak. Arató Lászlót, aki később a magyar vallásos könyvkiadásban jeleskedett Magyarországon és Heyn Pétert, egy idősebb urat, Tóth-Heyn Péternek az édesapját, egy Csapody Zoltán nevezetű fiút és engem. Mi hatan utaztunk ki Bécsbe. Nagyon korán érkezünk meg, és mivel a lelkigyakorlat nem a városban volt, hanem Mödlingben, a kezdésig városnézéssel töltöttük az időt. Engem borzasztóan kifárasztott ez az egész nap, emlékezetesen fáradt voltam, annyira, hogy az esti bemutakozások után, amikor jött a lelkigyakorlat maga, azután a keresztút imádsága, de én olyan borzalmasan fáradt voltam, hogy a keresztutat nem bírtam. Fölmentem a szobába, lefeküdtem aludni. Még ma is sajnálom, szégyellem is magamat érte. Iszonyatosan kimerültem. Másnap reggel aztán, a szokások szerint kezdődtek a találkozások, szentmisével a kápolnában. Én hallgattam az előadásokat, németül, osztrákul, különleges nyelvezettel, jó falusi tájszóval, szóval bécsies szövegekkel hallani, amelyeket bevallom, bizony nem nagyon érttem, de hát a Szentléleknek nem szükséges a másik ember nyelvének tökéletes ismerete, mert a lényeg, hogy a Szentlélek ezt az ember-csomagot itt nagyon jól összefogta. A fénykép alapján, ha jól számolok, összesen 22-en voltunk. A beszélgetések meghatározóak, a derűs pillanatok csodálatosak voltak, a viccek még érdekesebbé tették a napokat, egyre jobban és jobban belelendült a társaság, egyre többet és többet értettem meg belőle, a lekem egyre boldogabb lett, egyre kisimultabb lett és hát a kegyelem az dolgozott. Mi tagadás, most is elérékenyülök, hogy a Jóisten milyen jó volt énhezám akkor. Teljesen kifordított engem magamból. A legnagyobb meglepetés igazából véve akkor ért, amikor a záróünnepségre került sor vasárnap. Egy olyan nagyterembe kerültünk be, ahol a pulpituson szépen sorban egymás mellett ül-

tek az előadók, a munkatársak és közepén Cascales atya és tele volt az egész hatalmas terem vendégekkel. Rettentően meghatott ez engem. Ennyi ember jött el ezért a húsz emberért? Hát akkor persze én még nem tudtam, hogy a cursillo micsoda óriási lelki kapcsolat-teremtés. A látogatók között ott voltak, a húgom is, meg Majláth Edina is. Hát ez nagyszerű dolog volt! Amikor rám került a sor, hogy elmondjam, hogyan éltem meg a cursillót, akkor nem is tudom, mit mondtam, valami olyasmit, hogy én nem tudom, mi történt velem, de én olyan boldog vagyok, mint még soha, szinte soha, ezt az örömet és boldogságot köszönöm az előadóknak, de elsősorban a Szentléleknek. És arra kérek mindenkit, akik itt vagytok, imádkozatok Magyarorszáért, mert nagyon nagy bajban van a kereszténység ott. Aztán vonatra ültünk és szépen haza keveredtünk.

Na, most a Gyuri haza kerül és megjelenik a templomban és rengeteg hívő van, várják az emberek, és látják, hogy ez a pofa egész más ember lett. Mi történt veled, hogy ilyen vidám ember lette?! Hát azt sem tudtam, hogyan örvendezzek és ujjongjak, és arra emlékszem, hogy hatalmas paksamétát kaptam a kezembe. Cascales atya ide adta nekem azt a csomó levelet, amit a világ minden tájáról küldtek, Kaliforniától kezdve Ausztráliáig, a bécsi cursillo résztvevői számára. Ez valami hihetetlen nagy hatást váltott ki belőlem, hogy ennyi ember volt képes törődni és imádkozni és írni ennek a pár embernek kedvéért. Így lett ennek az az eredménye, hogy a hívek azt mondták nekem, hogy csinálj nekünk is ilyen cursillót! Hát ezt könnyű volt mondani, először is teljesen felkészületlen voltam, én ehhez nem érttem rendesen, de bíztam abban, hogy valamit majdcsak megoldhatunk. Sikerült, az elkövetkezendő évtizedekben több, mint 40 hétvégén éltük át közösen a cursillo megújító, lelkesítő örömét. Dicsőség és hála érte Istennek!

De Colores!

Annyira vagyunk keresztények,
amennyire engedjük, hogy Jézus Krisztus éljen bennünk.
— Ferenc pápa

„A börtöncursillo gyümölcsei”

Rónai Árpáddal jelenlegi lakóhelyén találkozott Henter Ági és Zsolt ez év áprilisában, Esztergomban. A beszélgetésre egy szép napsütéses vasárnap került sor, ahogy ő mondta, „fent a hegyen”. Április 2015 májusában Márianosztrán végezte el a Gilyén Elemér rektor vezetésével tartott börtöncursillót.

– *Hogyan értesültél a cursillóról és mi vezetett arra a döntésre, hogy részt vegyél egy olyan programon, amiről talán nem sok mindent tudtál?*

– Már korábban is néha mentem templomba, ezért a börtönben bekapcsolódtam a Takács Péter lelkész úr által szervezett vallási programokba. A miséken aktív voltam, sokszor felolvastam és énekeltem. Ezért az első márianosztrai börtöncursillóra a lelkész úr meghívott, amit örömmel elfogadtam, bár nem tudtam, hogy pontosan miről lesz szó. Biztam abban, hogy amit ő ajánl, az csak jó lehet.

– *Hogyan élted meg a cursillo három napját?*

– Először nagyon félttem, izgultam és feszült voltam, mert nem tudtam mi fog történni. Azonban látva a munkatársakból és Székely János püspök atyából áradó nyugaltságot és segítő szándékot, az első negyed óra után feloldódtam. Szokatlan volt a tegeződés, hogy együtt ettünk Püspök Atyával és nem csak hetente egyszer vetünk részt misén. E három nap alatt többet kaptam, mint addig egész életemben. Hatalmas élmény volt érezni az elfogadást és hallgatni a tanúságtételeket. Több olyan tanúságtétevő is volt, akik korábban bűnös életet folytattak, szintén fogvatartottak voltak, de Krisztus szeretetét megtapasztalva jó útra tértek. A beszélgetések is nagyon sokat jelentettek számomra, azóta is néha beszélek az asztalomnál ülő

mentorommal. A három nap annyira felöltött, hogy sokkal könnyebb volt elviselni a börtönben hátralévő időt.

– *Megváltozott-e a magadról kialakult képed, másképp látod-e magad a cursillo elvégzését követően? Megváltozott-e a viszonyod a körülötted élőkkel?*

– Igen, nagyon sokat változott. Korábban is segítőkész voltam, de a cursillo hatására még inkább azzá váltam. Más ember lettem, például a sétáló időben meg mertem szólítani másokat és elhívni misére még a kigyúrt fogvatartottakat is, akiktől mások féltek. Ennek is köszönhettem, hogy elismerték a vallásosságomat és ezt követően többen fordultak hozzám segítségért. A börtönévek alatt egy feddése sem volt. A cursillónak köszönhetem azt is, hogy most már tudok bocsánatot kérni, ha valakit megbántok, még akkor is, ha úgy gondolom, hogy nekem van igazam. Ez sokat segített abban, hogy a családom és régi barátaim is elismerjék vallásosságomat. A barátaim elfogadták, hogy ezt az utat választottam, gyermekeim közül több katolikus iskolába jár. Még bent voltam a börtönben, amikor már hatással voltam rájuk és ezáltal kezdett az ő életük is megváltozni.

– *Hogyan alakult az életed a szabadulás után?*

– 2016 szeptemberében szabadultam. Székely János püspök atya nagyon sokat segített abban, hogy el tudtam indulni a civil életben mind a lakhatásom, mind a munkám biztosításában. Javaslatára nem mentem vissza régi környezetembe, hanem új életet kezdtem. Segítség nélkül nem tudtam volna munkát kapni, mert amikor kiderült, hogy börtönben voltam, azonnal bezárultak az ajtók. A cursillónak köszönhetem az új „asszonykámát” is, őt az esztergomi Boldog Ceferino Alapítványnál

ismertem meg. Ő már korábban végzett cursillót és mély a hite. Nélküle nem tartanék itt, ahol vagyok. Talpra tudtam állni, sokat dolgozom és mostanra már a felfüggesztés ideje is lejárt. Nemrég összefutottam egy áruházban a volt börtönparancsnokkal, aki lelkesen köszönt rám és azt mondta, hogy emlékszik rám, mert mintarab voltam, aminek nagyon örültem.

– *Milyen kapcszkodókat találtál?*

– Ahogy már említettem, Székely János püspök atya és Takács Péter lelkész úr voltak a legfontosabb segítőim. Többekkel tartom a kapcsolatot, akik már szintén szabadultak és vallásosak. Közülük voltak, akik a cursillót is elvégezték és egyikük sem esett vissza, ami Takács Péter lelkész úr érdeme. Lelkész urat egyszer megkérdeztem, mi ad neki erőt ehhez a munkához. Az volt a válasza, hogyha egy embert közelebb tud vinni Krisztushoz, attól már boldog és egy embert már biztosan talált.

– *A „Krisztus számít rád” üzenete hogyan változtatott rajtad?*

– Már akkor megéreztem ezt az üzenetet, amikor a munkatársak tanúságtételeit hallgattam. Megfogott a lelki erejük és sokat tanultam. A beszélgetések pedig csodák voltak. Megtapasztaltam, másokat hogyan érintett meg Jézus ereje és hogyan változtatta meg az életüket. Velem ugyanez történik most itt kint. Sokan „tisztelendő atyának” hívnak a munkahelyemen és más környezetben is. Tudom, hogy Krisztus számít rám és próbálok ennek megfelelően élni.

Köszönjük a beszélgetést, örülünk, hogy megismertünk és Isten áldást kérjük arra, hogy tovább tudj haladni ezen az úton és Krisztus munkatársaként sokak apostola légy! De Colores!

Minden hiteles imádságot a Szentlélek ébreszt,
aki titokzatos módon jelen van minden ember szívében
— Szent II. János Pál

Kedves Testvérek!

Hónapról-hónapra hívunk benneteket a Vezetők Iskolájába. Ez az alkalom csodálatos lehetőség a találkozásra és az ismerkedésre minden olyan cursillót végzett testvérnek, aki úgy érzi, hogy Jézus arra hívja őt, hogy a Cursillóért tegyen. Szeretettel várunk mindenkit, akiben él a vágy, és megérintette őt az mód, a barátkozás módja, hogy Isten szeretetét minél több embernek továbbadja.

Minden alkalommal átéljük, hogy egy egymást szerető testvéri közösségben vagyunk. Kicsit kilépve a hétköznapi zűrzavarából

másik dimenzióba kerülünk. Megosztjuk egymással az életünk örömeit és nehézségeit, kicseréljük a gondolatainkat. A közösen megélt szentmise pedig megerősít bennünket közösségeinkben.

Összeállításunkban ezekből a közösen megélt megosztásokból, mindennapi életünkben használható „tanításokból” adunk közre egy tanúságtételt és a Cursillo alapítójának, Eduardo Bonnin lelki útvalóját.

Akinek ez vonzó, akiben felkelti a vágyat, hogy saját magát is megosztva, részt szeretne venni, jöjjön a Vezetők Iskolája következő alkalmaira. Sok szeretettel várjuk!

Szentlélek és profizmus

Ulicsákné Kenyeres Réka vagyok, 2003-ban végeztem az 53. női cursillón Leányfalun. Kovács Ádám engem kért fel tanúságtévőnek a mai Vezetők Iskolájában, mivel új embernek számítok, hiszen most másodszor voltam beszédet mondó munkatárs a márciusi, 97. női cursillón. Arra kért, hogy meséljek erről a hétvégéről, a felkészülésről, meg egy kicsit magamról.

Ez utóbbival kezdem, mivel nagyon meszsziről érkeztem a cursillóhoz, térben is, időben is.

Erdélyi (partiumi) nagyvárosból, Szatmárnémetiből telepedtem Magyarországra a szüleimmel és a bátyámmal 19 éves koromban. Apukám református, anyukám római katolikus. A részükről semmilyen vallásos nevelést nem kaptam, templomba nem jártunk, de konfirmáltunk, amikor illett. Annál inkább kaptam tisztességet, becsületességet, a magyarságunk melletti kiállást és helytállást.

Az istenkapcsolatom magvait anyai nagymamám ültette el bennem, aki nagyon szeretett engem és mindenkit. Igazi hétköznapi szent volt. Imádkozni tanított, templomba is vitt, mindig arról beszélt, hogy mennyire szereti őt és minket az Isten. Úgy élt, mintha hallotta volna, amit a cursillóban tanítunk és elmondunk, hogy Isten szentségre hív minket, azt mondja nekünk, hogy „legyetek szentek” és a nagymamám ezt komolyan élte. Persze ezt akkor kisgyerekként nem láttam, csak éreztem, hogy odaadásal szeret. Úgy szeretett engem, mint őt az Isten. Ezt a mélyen, stabilan meglévő hitet és pozitív istenképet vittem magam-

mal, amivel évekig nem tudtam mit kezdeni, nem is tudtam, hogy bármit is kellene.

Aztán belépett az életembe a férjem, aki görög katolikus papi családban született, ugyanabban a városban, ahol én. Nem volt kérdés a templomba járás, szerettem őt, persze, hogy mentem vele. Nyitott és befogadó voltam. Itt ismerkedtem meg Jézussal, ekkor tudtam meg, hogy egyáltalán miről szól a mise, hogy van eucharisztia, megismertem a húsvét jelentőségét, az egyházi ünnepeket. Elkezdtünk házashittanra járni. Nem is gondoltam, hogy egy felnőtt is járhat rendszeresen hittanra. Egyre otthonosabban éreztem magam a templomban, egyre jobban vágytam Krisztusra, az ő jelenvalóságára. Mégis rossz érzéseim voltak, amikor a padban ülve kellett végignéznem, ahogy az emberek sorra járulnak szent áldozáshoz, mert én nem mehettem, miközben meg vágytam rá. Kérdezhetnétek, és logikus lenne a kérdés, hogy miért nem tettem érte, hogy szentségekhez járulhassak, miért nem katolizáltam?

Nagy csatákat vívtam magammal és a félelmeimmel. Nem mertem felvállalni az apám előtt, hogy én belül már katolikus vagyok, nekem nem kell már semmi abból, amit rám aggattak gyermekkoromban. Mindig vártam, hogy történjen valami, amire majd beindulok és odaállok egy pap elé, hogy itt vagyok, katolizálni akarok. Nem is ismertem olyan papot, aki iránt bizalmam lett volna.

Közben megszületett a két lányunk egymás után, 16 hónap különbséggel. Varjú Vikinek és Timár Andrásnak hasonló korú

gyermekai vannak, akkoriban többször kiségtettük egymást, ha vigyázni kellett valamelyikünk gyerekére. Néha együtt mentünk játszótérre, ugyanabba a hittanos közösségbe jártunk. Viki nagyon ügyesen elejtette egyszer, hogy ő volt cursillón és az milyen jó volt. Később, amikor Zsófi lányom három éves volt, Eszter meg kettő, és a játszótéren voltunk Vikiékkal, én úgyszólván meghívtam magam arra a cursillóra, amit ő említett nemrég, mondván, hogy engem ez érdekelne. Rendben, – mondta, aztán másnap Andrást ráeresztette az én Péteremre, hogy hívja el a soron következő férfi cursillóra. Én annyit láttam, hogy a két férfi egy órán keresztül beszélget nálunk a kertben, majd a férjem azon a csütörtökön összehozomagol és elmegy egy cursillós lelki gyakorlatra, mondván, hogy majd vasárnap hazajön. Furcsa volt, mert hát én mondtam Vikinek, hogy mennék, erre meg Péter csak úgy elmegy három napra.

Vasárnap tényleg hazajött. De hogyan? A felismerhetetlenségig megváltozott. Az én két lábbal a földön járó, józan férjem lebegett, ragyogott. Látszott rajta, hogy alig várja, hogy elmondhassa az élményeit, de még nem teheti. Nekem itt kezdődött el A CURSILLO. Az a hét maga volt a szeretet és a nyugalom, valahogy minden a helyére került. El nem tudtam képzelni, hogy kik azok, akik ezt a jót tették velünk. Még kíváncsibb lettem, és nagy örömeimre a következő csütörtökön én is elmehettem végre cursillóra. Magamat kiüresítve, várokozással és vágyakozással tele indultam neki a hétvégének.

Itt a sok csodálatos ajándék mellett azt kaptam, hogy nem csak örültem szeret az Isten, hanem értékes vagyok a számára. Ezt a tapasztalatot sokaktól hallottam már azóta, én ezt akkor éltem meg, azon a cursillón, amikor az egyik misén az atya az áldozásnál azt mondta, hogy mindenki jöjjön ki, és aki nem áldozhat, áldást kap. Nagyon meghatódtam, mert erre engem 33 évig soha senki nem invitált, és akkor nagyon közel éreztem magam az Úristenhez. Nem számított, hogy református vagyok, hogy botladozom a hitben, odanyúlt értem, és érezte velem, hogy az övé vagyok.

Kettőnk kapcsolatában a férjemmel a 2003-as év volt a legmeghatározóbb a Cursillónak köszönhetően. A következő évben megszületett két lány után a fiúnk. Én a három kicsi gyerekkel otthon voltam, Péter bekapcsolódott a munkatársi feladatokba, azóta is aktívan részt vesz a cursillós munkában. A baráti körünk mind cursillósokból áll. A gyerekek ebben nőttek fel, rendesen apostolkodtak már kicsi korukban. Nagycsoportos óvodások voltak, de már felmérték, hogy kik járnak templomba az ovis csoport-

ból, és akiről tudták, hogy nem, őt elhívják ovis hittanra.

Öt évvel ezelőtt nagyot fordult az életem. Egy római katolikus pap barátom, akit elhívtunk lakást szentelni, beszélgetés közben egyszer csak megkérdezte, hogy „Réka, miért is nem vagy te katolikus?” Ez annyira meghökkentett és felbátorított, hogy pár hónap múlva én jelentkeztem nála, hogy itt vagyok, most azonnal akarom a szentségeket. Felkészített, és 43 éves koromban elsőáldozó lettem. Másfél évre rá Székely János püspök atya bérmált. Innentől kezdve számomra kinyílt a világ.

Tavaly megkaptam első felkérésemet, hogy legyek munkatárs, ráadásul beszédet is mondjak. Mit gondoltok, ki hívott? Az a Varjú Viki, aki annak idején eljuttatott a cursillóra. Decemberben pedig az a Fabók Ildikó kért fel munkatársnak a márciusi, 97. női cursillóra, aki rektorként szolgált, amikor én végeztem a cursillót. Nagyon nagy megtiszteltetés volt, úgy éreztem, mintha egy régi kedves tanárommal együtt taníthatok ugyanabban az iskolában.

A felkészülési időszakot és a cursillós hétvégét két szóval tudnám jellemezni:

PROFIZMUS és a SZENTLÉLEK KEGYELME. Szerdánként találkoztunk Ildikónál, megírtuk, tökéletesítettük a beszédeinket. Összekovácsolódott egy szuper csapat. A különlegességét az adta, hogy Zsolt atya majdnem minden előkészületünkön jelen volt. Jó hangulatú, építő találkozások voltak ezek. Minden alkalommal, ugyanazzal a nyitottsággal és befogadással mentem, mint annak idején a saját cursillómra. Rengeteget tanultam, bátorságot, lendületet kaptam a munkatársi hivatáshoz.

Kedves Rektorok, akik most itt vagytok, szeretném mondani az új beszélő és másodsor beszélő munkatársak nevében, hogy merjetez új embereket hívni, beszédeket íratni! Nagyon nehéz az elején az írás is meg a beszélés is, de mindenki boldog a végén.

A márciusi 97. női cursillón is ezt a profizmust éltem meg. Ildikó a fáradhatatlanságával lendületet adott nekünk, hogy egy szuper jó cursillo kerekedjen ki belőle. És a legnagyobb hála a Szentlélek kegyelmének, aki nagyon velünk volt ezen a hétvégén.

De Colores!

Eduardo Bonnin Aguiló: Lelki végrendeletem

A Cursillónak van „szakirodalma” – a világnyelveken (spanyol, angol, német, olasz), – amiből nemcsak az alapítók eredeti gondolatait, hanem a sajátos karizma kibontását, sőt ezentúl sok, a „negyedik örök nap” megélésének gyakorlatias szempontjait is meg lehet ismerni. Bonnin *Lelki végrendeletem* című írása 2007. szeptemberében készült el. Terjedelme 22 gépelt oldal, amit kedves barátunk, a Magyarországon is többször járt Arsenio Pachón közreműködésével, három hónappal később egy közjegyző hitelesített.

Az eredeti spanyol szöveg több nyelven, könyv formában jelent meg. Az alábbi tartalmi összefoglaló az angol fordítás alapján készült. Az idézőjelbe tett részek szó szerinti fordítások, a vastag betűvel kiemelték az általam különösen fontosnak tartott gondolatok, a dőlt betűsek pedig a saját beszúrásaim, amik

az itthoni gyakorlattal való kapcsolat-ra mutatnak.

Mit adhat e könyv ismerete?

Az ismereteink pontosítását, a Cursillo Bonnin által fontosnak tartott alkotóelemeinek kiemelését, egyúttal Bonnin jobb megismerését és megértését. Külön érdekes a Cursillo kezdetének leírása. Ez, érdekes módon, az egyik legvitatottabb rész volt az Alapeszmék 3. kiadásánál. Úgy látom, a kétféle leírás nagyon közel áll egymáshoz, így biztosak lehetünk abban, hogy úgy történt, ahogy olvassuk.

Vannak részek, mint például az Egyház és a Hit beszédek kritikája, ami a mi gyakorlatunkban másképp van, vagy a vegyes cursillók kritikája, ami összhangban van a mi felfogásunkkal. Fogadjuk el a gondolatokat annak, ami: „lelki végrendelet”, amit – mint más szellemi végrendeletek esetében – lehet figyelmen kívül hagyni és lehet elfogadni.

Az ugyanakkor nem lehet vitás, hogy lehet tanulni Bonnintól. A cursillóban is hangsúlyozzuk, hogy „tanuljuk” Krisztust és az ő követését, azaz a kereszténységet. Egy hiteles emberről van szó, akinek a sírkövén ez áll: „Egy tanonc keresztény”.

A szöveg 10 fejezetre tagolódik, van, amelyik csak 2 mondatból áll, és van, amelyik 7,5 oldal terjedelmű. Az alábbiakban fejezetenként veszem sorra az általam lényegesnek tartott gondolatokat.

1. Miért ez az én akaratom?

„Őszintén hiszem, hogy legnagyobb vagyontárgyam annak tudása, hogy mi az igazi Cursillo.” Előcursillo – Cursillo – Utócurillo – ha ezek jól működnek, akkor a Cursillo „óramű pontossággal eléri célját”: eljuttatni az evangélium jó hírért annyi emberhez, ahányhoz csak lehet, ajánlottan a **legtávolabb lévőkhöz**.

2. Határozott felelősség azoknak, akik utánam jönnek

A legjobb az, ha tovább adja írásban, hogy a miből áll a Mozgalom, mik a céljai és az elérendő céljai.

3. Figyelmeztetésként a tengerészeknek

A Cursillo kezdetétől elfojtották hatásosságát, sokszor jó szándéktól vezérelve. Súlyos érvek vannak amellet, hogy sok interpretáció, változtatás, új forma kialakítása és redukció történt.

4. A cursillók eredeti ötletének történelmi pontosítása, alapeszméi és alapkarizmái

4.1 Hogyan született meg bennem a „környezet tanulmányozása”

A cursillo ötletének megfogalmazása (*mi is így tanítjuk*): konfliktus az otthonról hozott szellemiség és a katonaság alatt megtapasztalt valóság között. (18 évesen sorozták be és 9 évig volt katona.)

A laktanya a piros lámpás negyedhez közel volt, az onnan visszatérőkkel egyesével (soha nem csoportban) beszélgetett. („Jól érezted magad?” – „Igen.” – „Valóban nagyon élvezted?” – „Hát, tudod...” – az intim, személyes és bizalmas szint elérésekor kiderült, hogy zavar és szégyen volt bennük. Konklúzió: lényegét tekintve a mélyben minden ember egyforma.) (*Milyen fontosak a folyosói beszélgetések a cursillókon!*) Elkezdett könyvekben utánanézni a kereszténység „mag”-jának. A könyv: „XII. Pius pápa és az Actio Catholica” – ebben talált rá a pápa plébánosoknak szóló buzdítására, hogy térképezzék fel a környezetüket („utcáról utcára”) és ériék el a távollévő bárányokat.

Ez indította arra, hogy tanulmányozza az embereket: milyen egy fiatal egyetemi hallgató, egy fiatal munkás, egy fiatal diák, egy fiatal alkalmazott, stb. Ebből született 1943-ban a „Környezet tanulmányozása”.

4.2 A „környezet tanulmányozása”-tól a történelem első cursillójáig

Az Actio Catholica ifjúsági szárnya teljes mértékben a Santiago de Compostelába irányuló zarándoklatok előkészíté-

sével volt elfoglalva. Az országos elnök (Manuel Aparici) 100 ezer fiatal tervezett Santiago-ban összegyűjteni. A szervezet Főtanácsának vezetői rövid, egy hetes tanfolyamokat („Rövid tanfolyamok zarándoklat vezetőknél”) tartottak Spanyolországban, hogy megnyerjék a fiatalokat. Ezek témái voltak a „Fiatalok katolikus akciója”, „Keresztény élet”, „Kegyelem”, „Szervezet”, stb. – egy ilyen cursillóra elhívták Bonnint is, aki nem akart elmenni az elsőre. A másodikra azonban igen, amelyet 1943 Húsvétján tartottak. Tetszett neki a barátságos légkör és a vidám hangulat, mely körülvette a beszédek elmondását. Mivel ifjúsági vezetőként volt jelen, felkérték, hogy magyarázza meg a „Környezet tanulmányozása” című rollót. Ez az esemény adta meg a megoldást arra a problémájára, hogyan lehet elmagyarázni az embereknek az eszmét.

Rájött, hogy az embereket egy elzárt, elszigetelt helyre kell összegyűjteni; hogy csoportokra kell bontani őket; hogy poszttereket kell készíteni (*nálunk a tábla felel meg ennek*).

Az nem tetszett neki, hogy ezek a cursillók egyhetesek voltak, ami túl megerőltető. Sok ima, gondolkodás és tervezés eredményeként vált világossá számára, hogy az „új” cursillo 3 napos hétvége legyen. Az első ilyen hétvégét 1944-ben rendezték, még ugyanazzal a névvel („Rövid tanfolyam zarándoklat vezetőknél”), mint a korábbiaké. Ennek a helyszíne egy villa volt Cala Figuera-ban, amit tulajdonosa többször a plébánia rendelkezésére bocsájtott. A házban nem volt áram, a munkatársak a földön aludtak. A hétvége programja csak címében kapcsolódott az Actio Catholica-hoz, a tartalom már egészen más volt. A cél a krisztusi eszmék meleg, őszinte, barátságos és ünnepi légkörben való terjesztése volt. A rollókat (*beszédeket*) színesítették a gondosan válogatott anekdoták. A lelki beszédek magyarázatára egy tábori papot, Juan Julia atyát kérték meg. A hétvége jól sikerült és Bonninban megerősödött az érzés, hogy jó úton jár. Nagyon világossá vált benne, hogy az Evangélium igaz, és az életbe áttűtetve minden Krisztus-

ban hívő embert, –akinek szíve és esze nyitva áll az Ő igazsága előtt, és válaszol kegyelmére – még a leginkább kétkedőt, is lelkesíteni képes.

A Cursillo célja máig Krisztus igazságának tömör és velős bemutatása, a legfontosabb dolog hangsúlyozásával, azaz, hogy feltámadt, hogy mindannyiunkat külön és személyesen szeret, és hogy jelen van, ahol ketten vagy többen összejönnek az Ő nevében.

5. Csoport találkozó és Ultreya, a Krisztus és a testvérek szeretetében való kitarítás garanciája

Amikor ezek az igazságok személyes meggyőződésükké váltak és áttűtettek életükbe, azaz megpróbálták életük minden pillanatába helyezni, akkor ezek értelmet adtak életüknek, így optimizmust és életörömöt.

Ezt akarja a Cursillo Mozgalom elérni és sokak imáján és kevesek elkötelezett együttműködésén keresztül a kezdetektől fogva elérni, amennyiben hiszünk Krisztusban.

Bárhon is tartottak ezzel a céllal és motivációval cursillót, az **Egyház számíthatott néhány laikus hívőre, akik, ha a hitükben való növekedésre kellő figyelmet fordítottak megfelelő eszközökkel, Krisztus szeretetében akarnak élni ott, ahol vannak, ahol a legtöbb gyümölcsöt tudják teremni.** Ha kimozdítják őket innen és másodlagos kötelezettséggel terhelik meg, akkor leohad a lelkesedés és akár el is vész belőlük.

Ennek elkerülésére szolgál a **csoport találkozó (kiscsoportozások) és az ultreyák.** Az ember kétpólusú: van egy személyes és egy társadalmi pólusa. A kiscsoportozás az előbbit, az ultreya az utóbbit ápolja.

A Cursillónak egyetlen célja van: hogy az Úr Lelke Krisztusban találkozzon az ember személyes szabadságával, és az ember, miközben felfedezi, hogy Isten szereti, megváltoztatja horizontját és távlatát, mivel rájön, hogy Isten mindkettőt figyelemmel kíséri.

Amikor ez megtörténik, akkor gyakran egy személyes átalakulás történik, amely különös figyelmet és törődést igényel a vezetőktől – paptól és laikus munkatársától egyaránt –, és amelyet atyáskodó nyomás vagy erőltetett segítség nélküli barát-

sággal kell kezelni. Isten kegyelme mindig munkálkodik a megkereszteltékben, akik tudatosították magukban keresztségüket.

Nem gondolja, hogy a Cursillo egy mágius csodaszer, ami nem hibázhat és mindent helyrehoz. Az emberi szabadság kiismerhetetlen misztérium, és gyakran előfordul, hogy az ember figyelmen kívül hagyja az igaz értéket. Szent Pál is megírta már a rómaiaknak (Róm 7,15): „Azt sem tudom, mit teszek, hiszen nem azt teszem, amit szeretnék, hanem amit gyűlölök.”

5.1 Hűség a módszerhez: előcursillo, cursillo és utócursillo

„A Cursillót azért hoztuk létre, hogy az emberek számára lehetővé váljon hinni ebben az életben, hinni Istenben, remélni benne és szeretni azt, amit mond. Ez lehetséges, rokonszenves és szabad, bár nem erőfeszítés nélküli. A rektor három teológiai erényt kér az első este: lelkesedést, elköteleződést és a jótékonyosság lelkét és azt, hogy nyissuk ki magunkat az igazság felé.” Aki ezt megtette, az a három napból szabadon és felszabadultan jön ki. Mentalitása és magatartása megváltozik és mivel a kegyelem kreatív, fokozatosan, először a saját értékrendjében alkalmazza, utána vagy ezzel párhuzamosan a nézőpontjában, megközelítésében és perspektívájában, egy szóval a dolgok látásmódjában. Ez a régi dolgoknak új szemmel való nézése.

Azonban ezt, ami annyira egyszerű és világos, és ami olyan sok emberben annyi jót eredményezett, a jó irányba változtatva életüket és keresztényibbé téve őket, néhány ember gyakran megpróbálta eltorzítani és szerette volna „frissíteni” és „aktualizálni” az „eredetiség” vágyával, **felesleges dolgokat hozzáadva, amik csak komplikálták a szent egyszerűséget**, ami az eredeti szándék.

6. A cursillók betegségeiről

A Cursillo egy olyan fa, amit szeretünk nézni, ahogy növekszik, mivel az evangéliumi magot annyi szívbe ültettük és imákkal ápoltuk, hogy gyümölcsöt teremjen, ugyanakkor bánt minket, hogy bizonyos helyeken, kétségtelenül a legjobb szán-

dékkal a Cursillóból karácsonyfát csináltak, ráaggatva égőket és díszeket (a kiváló ötleteiket) meddővé téve tisztaságát és egyszerűségét.

Van, ahol csak felsőfokú végzettségűek vehetnek részt cursillon, másutt előírás hogy gyakorló katolikus legyen a jelölt, megint másutt a jelölt életkorát nézik, ahelyett, **hogy a legfontosabb dologra fókuszálnának, azaz a személyiségre.**

Voltak olyan munkatársak, akik éjjel felébresztették a jelölteket, hogy teszteljék az állóképességüket, kopogtattak az ajtajukon, majd azt mondták, hogy tévedés történt és át kell költözniük egy másik szobába. A legrosszabb az, hogy kijelentették: „Aki ezt nem viseli el, az nem lehet cursillista.”

Történtek más különlegességek is az utolsó napon a záró ünnepség előtt: egyes helyeken „agape”-nak nevezett étkezést szerveztek. **Másutt ismeretlenektől származó leveleket adtak az új cursillistáknak, amelyekben gratuláltak nekik, hogy megtapasztalhatják a cursillót. Ezeket a munkatársak írták a cursillisták bátorítása céljából.** Ezeket a címzettek természetesen meglepődtek, ami elvonta a figyelmüket. Egyes helyeken édességet küldenek a jelölteknek, volt, ahol süteményekkel és tortákkal teli szobát találtak.

Hallott olyan rektorról, aki az ágyban reggelizett, más helyen ennek az ellenkezője történt: a záró végén a munkatársak megmosták a jelöltek lábát.

A fa hasonlatot ismét elővéve: a fának van törzse, gyökérzete, ágai és levelei és gyümölcsöt terem. Ahhoz, hogy nőjön és fejlődjön, földbe kell ültetni. A Cursillo gyökerei a motiváció, a motiváló eszmék, amelyek hajtják a nyugtalanság életnedvét, amely az életerőt adja.

A törzs és az ágak a Cursillo szerkezete, amelyek összekapcsolódva az evangélium üzenetét közvetíti, elsősorban a távollévőkre fókuszálva.

7. A távollévők tekintetével

A távollévők beépítése a Cursillo Mozgalom fősodrásába a vezetőktől (*munkatársaktól*) nagy kitartást, szeretetet és a személy iránti mély tiszteletet követel. Nagyon komolyan elmélkedniük kell azon a parabolán, amelyben **a szőlőskertbe menő munkások bérezéséről van szó.** Az is ugyanany-

nyit kapott, aki közvetlenül napnyugta előtt érkezett, mint aki hajnaltól fogva ott volt. **És nekünk is tudnunk kellene, hogy hogyan magyarázzuk annak fontosságát, hogy a tékozló fiú parabolájában az idősebb testvér a veterán cursillistákra vonatkozik**, akiknek nem szabad bánkódniuk amiatt, hogy az Atya megünnepli a fiatalabb testvér hazatértét. Bonnin megkockáztatja, hogy a magatartásunk olyan kellene legyen, hogy sajnáljuk, hogy csak egy kost vágtak le és annak örülnék, ha kettő lenne.

8. A cursillók igazi szerzője

Amikor megkérdezték tőle, hogy ki volt a Cursillo alkotója, akkor azt válaszolta, hogy a Szentlélek, amikor viszont azt kérdezték, hogy ki hozta létre a szerkezetét, ki gyűjtötte össze az anekdotákat, ki rendezte a világi rollókat, ki gondolta ki a kiscsoportot és az ultreyát, akkor – hogy elkerülje a hazugságot – azt válaszolta, hogy ő. Ugyanakkor voltak mellette mások, akik segítettek ötleteikkel. Az történt, hogy ő felolvasta, amit gondolt, a többiek pedig figyelmesen meghallgatták.

9. Amit a kezdeteknél mások tettek

„Tökéletesen emlékszem arra, hogy mások mit adtak hozzá a Cursillohoz.” **Sebastian Gayá atya** volt az egyedüli, aki hitt bennük, de sok elfoglaltsága miatt nem tudott annyi időt szentelni a Cursillonak, mint amennyit szeretett volna, s ezt gyakran ki is fejezte. Ő írta a „Zarándok segédkönyv”-t is.

Juan Capo atya a Cursillo születése idején Rómában tanult és Mallorca-ra való visszatérésekor felvillanyozódott az ötlettől, amit elmondtak neki. Ő adta a lelki beszédek teológiai idegét, anekdotákat mesélt közben. Ő találta ki a meghívást életünk filmjének lepergetésére. Bonnin emlékei szerint ő illesztette be a „sízónő” történetét is a programba.

Miguel Fernandez atya készített jegyzeteket és írta meg Bonninnal együtt „A hogyan és a miért” című könyvet.

Az Ideál rollót jelenlegi formájában **Juan Mir Marco**, a Fialatok Egyházmegyei Tanácsa egyik tagja írta. A beszéd eredeti címe „Ideál az Actio Catholica Fialatsága számára”.

Nagy volt még **Guillermo Estarellas** hatása. Ő javasolta a **De Colores** dalt. Keresett egy olyan dalt, ami énekelhető, és ami nem szomorú, nem ijeszti el a távollévőket. Ez vált az idők során a Cursillo himnuszává.

Amikor **Hervas püspök** Mallorca-ra érkezett, akkor Bonnin elment üdvözölni őt. Ez egy teljesen normális látogatás volt az Actio Catholica ifjúsági tagozata részéről, amelynek Bonnin elnöke volt. A püspök a pasztorális terveiről beszélt. Bonnin közbevágtott és lelkesen elmondta, hogy van eljárásuk a fiatalok megnyerésére a cursillók segítségével. Olyan vehemensen beszélt, hogy a püspök azt mondta: „Nem fogná be a száját?” Majd azzal folytatta, hogy a téma az egész Actio Catholica, s majd külön időpontban foglalkoznak részletesen mindazzal, amiről Bonnin beszélt.

Pár nappal későbbi találkozásuk során rendkívül fellelkedett. Kétség kívül neki köszönhető a Cursillo Egyház általi elfogadása. Írt egy pasztorális körlevelet „A cursillók a kereszténységben, a keresztény megújulás eszköze” címmel¹. Ő érte el, hogy a Cursillo Mozgalom az Egyházba a főbejáraton keresztül lépjen be.

¹ Id. Alapeszmék 16.

10. Összegzésként

A cursillo Krisztus és az egyes ember közötti személyes találkozás kell, hogy legyen. Szemtől szemben, szívtől szívig, és mindennek erre kell irányulnia.

A nemek egymás iránti tagadhatatlan vonzása (mint a vegyes cursillókban), vagy bármilyen meghatározó tanú a munkahelyi, családi vagy érzelmi kapcsolatokból, lehetetlenné teszi ezt a találkozást. A reakciónak személyesnek, valóságosnak és radikálisnak kell lennie. Nem lehet ott semmi, ami megakadályozza vagy hátráltatja ezt a radikalizmust, zavarodottságot és lelkesedést az emberben, aki igazán és komolyan hiszi, hogy Krisztus szereti. Mivel a hétvégen az átlagos hitnél mélyebb, új dimenziót fedezünk fel, a reakció nem ugyanaz, ha az embert egy másik is figyeli, aki várja a reakciót. **Emiatt a cursillók nem lehetnek vegyesek (koedukáltak). Ugyanígy semmiképpen nem ajánlható, hogy apa és fia, anya és lánya, két testvér, főnökök és beosztottjaik, vagy párok ugyanazon a cursillon vegyenek részt.** Krisztus a személyt nézi és nem azt, ami körülötte van.

Ha minden úgy történik a hétvégén, ahogy kell, akkor a végén mindenki őszinte lesz.

Sajnálatos, hogy az OMCC-ben néhányan mindenhatónak képzelik magukat és átneveztek rollókat és sorrendjüket. Megváltoztatták az Alapeszméket, aminek első kiadása betöltötte feladatát, azaz hogy tudassuk az emberekkel a cursillók „miért”-jét és „mi célból”-ját, mentalitását, stratégiáját, stb. **Mindezt olyan emberek készítették, akik ismerték és szerették a Cursillót, és nem volt szándékuk parancsolni, hanem csak szolgálni.**

Kritika a rollók megváltoztatóival szemben. Bizonyíték erre a „**Hit**” és az „**Egyház**” **beszéd**ek beillesztése, amik semmilyen módon nem kapcsolódnak a Cursillo tényleges mentalitásához (szelleméhez).

A hit és az Egyház természetes módon jut el a távollévőkhöz, behatolva lelkükbe, ahogy élnek és lélegeznek a hétvége atmoszféráján keresztül és felfedezve azt, hogy hálások lehetnek megkeresztelésükért és ebből kiindulva minden másért.

A cursillonak nem az a célja, hogy a legjobb emberek kereszténnyé váljanak, hogy a keresztények jobbak legyenek, hanem az, hogy a keresztények keresztények legyenek. Hogy megértsék azt, hogy tudatos kereszténynek lenni azt jelenti: minden időben megtérni.

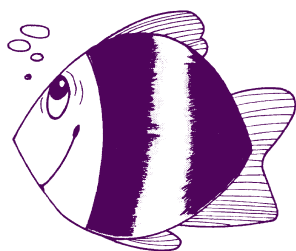
Összeállította: Kovács Ádám

Vezetők Iskolája – 2018. évi időpontok

Helyszín: IV. Szent István tér 21.

(Újpesti Főplébánia, az Egek Királynéja Templom közelében, M3 Újpest Központ megállótól 5 perc séta.)

Szentmisével kezdünk, 18 órakor, majd a plébánián folytatjuk – tanúságtétellel és tanítással, és természetesen a kiscsoport őszinte és bensőséges légkörű beszélgetéseivel, agapéval.

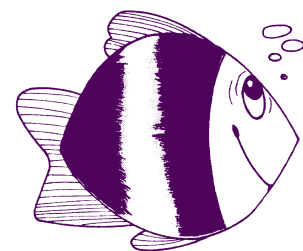

Időpontok:

június 12.

szeptember 11.

október 9.

Egyházmegyénkben 2018-ban lejár a Boldog Özséb Titkárság tagjainak mandátuma, ezért ősszel választást tartunk. Ennek első lépése a jelöltállítás. Ezen a fórumon is biztatunk minden elkötelezett keresztényt, a Cursillóban aktívan tevékenykedő testvérünket, hogy Krisztus számát rátok! Most személyesen Téged szólít! A Te ötleteidre van szükségünk! A Te munkabírársodra is számítunk! A Te általad megnevezett vezetőket hívjuk! Itt a lehetőség, alakítsd te is a közösség munkáját!

Kérünk Titeket, hogy tegyétek meg jelöléseiteket külön a világi elnök személyére, valamint a Titkárság tagjainak személyére. Tájékoztatunk Benneteket, hogy Kovács Ádám a szabály szerint újabb elnökségi jelölést nem vállalhat. A jelölés feltételeit az Alapszabály alábbi részletei tartalmazzák. Kérjük, hogy azt figyel-

mesen átolvasva tegyétek meg írásos javaslataitokat a tisztujitas.bpcursillo@gmail.com címre.

A jelölés feltételeit és a választás lebonyolításáról szóló további információkat a www.bpcursillo.hu honlapon lehet megtalálni.

A jelöltállítás határideje: 2018. május 31.

Különösen sok feladat vár a Cursillo minden tagjára az evangelizálásban, Magyarország kereszténységének megőrzésében. Mindannyiunk elkötelezettsége, hűsége, munkája, szeretete szükséges az elkövetkező években ahhoz, hogy a Cursillo módszere szerint minél több, Krisztustól távol lévő embert szólítsunk meg, és hívjunk közösségeinkbe!

Ulricsák Péter

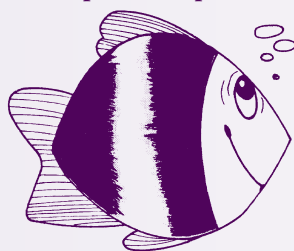
Egyházmegyei cursillo hétvégék 2018-ban

Helyszín: Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Időpontok, rektorok:

- 98. női cursillo (Vál): 2018. május 31– június 3.,
rektor: Várdai Judit > vkollarjudit@gmail.com
- 94. férfi cursillo: 2018. szeptember 20–23.,
rektor: Bozi György > bozi.gyorgy@gmail.com
- 99. női cursillo: 2018. november 1–4.,
rektor: Weisz Teodóra > weisz.teodora@gmail.com
- 95. férfi cursillo: 2018. november 22–25.,
rektor: Haraszti Bálint > haraszti.balint@gmail.com
- Cursillós lelkigyakorlat: 2018. május 25-27.,
szervező: Korai Szandra <szandikorai@gmail.com>
- Cursillo a Cursillóért
(munkatársképző): 2018. november 15–18.,
rektor: Várdai Judit <vkollarjudit@gmail.com>

Jelentkezési lap letölthető a <http://www.bpcursillo.hu/jelentkezes> oldalról.

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Észak-pesti régió

Egek Királynéja főplébánia
 IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)
 Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya
 Kőrössi Gábor korossygabor@freemail.hu
 Bernolák Melinda bernolak35@gmail.com
 +36-20-450-0292

Rákosmente régió

Budapest-Rákoscsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia
 XVII. Szabadság sugárút 39.
 Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya
 Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu
 +36-30-514-0961

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia
 XVI. Templom tér 3.
 Minden páros hét csütörtökén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián.
 Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve
 Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com
 +36-30-338-4248

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Közösségi Ház
 XIV. Kassai tér 34.
 Találkozási időpontok a honlap régiós hírek rovatában
 Földes Mária foldes.maria55@gmail.com

Dél-pesti régió

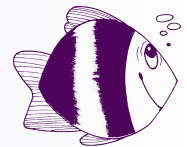
Budapest Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia
 1091 Budapest, Üllői út 145.
 Pesti-Déli Espereskerület
 Guzsa Barnabás guzbar2011@gmail.com

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia
 II. Bp., Kossuth L. u. 13.
 Ultreyák külön meghirdetve a honlap régiós hírek rovatában
 Marosiné Várad Andrea marosineandi@gmail.com

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság
 XII. Táltos u. 16.
 Megyeri Attila megyeri.attila@citronut.hu
 +36 30 565-9587

De Colores

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyei Cursillo Mozgalom Boldog Özséb Titkárságának hírlevele

A szerkesztőség e-mail címe: cursillo.szerkesztoseg@gmail.com

Digitális előkészítés: Pharma Press Nyomdaipari Kft.

Az újság megjelenését támogatja:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
 MINISZTERIUMA